

Het was acht maanden geleden dat Corrie Swanson aan de Academie haar diploma had behaald, en in die tijd had ze geleerd op zowat alles voorbereid te zijn. Maar inbeslagnames bij jankende tieners thuis, daar had ze niet op gerekend. Opgelucht dat een zware dag bijna voorbij was, reed ze met de rest van het FBI-team terug door de bergen.

Ze waren op de terugweg vanuit Edgewood, een gehucht waar ze een huiszoekingsbevel hadden overhandigd aan een pukkelige hacker die, toen hij bij zijn moeder thuis de voordeur opendeed en hen zag staan, in tranen was uitgebarsten. Corrie had met het joch te doen, maar tegelijkertijd voelde ze zich daar schuldig over – tenslotte had hij wel ‘gewoon voor de leuk’ ingebroken in een zwaar beveiligd netwerk van het Los Alamos National Laboratory. Nu bevonden zijn computers, externe schijven, iPhone, USB-sticks, PlayStation en zelfs het alarmsysteem van het huis zich in de zwarte Navigator met getinte ruiten die achter hun eigen auto aan reed met agent Liz Khoury aan het stuur en agent Harry Martinez als bijrijder.

Corrie zelf zat naast haar baas, toezichthoudend special agent Hale Morwood, in de minst voor de hand liggende dienstauto die Corrie ooit gezien had: Morwood, een gortdroog type, reed in een gloednieuw model Nissan pick-up met werkelijk alle toeters en bellen, vuurrood met een brede witte baan over het midden en een sticker van een Chinese draak diagonaal op de motorkap. Toen Corrie eindelijk de moed had verzameld om te vragen hoe hij tot deze keuze gekomen was, luidde zijn antwoord: ‘Ik reis incognito.’

‘Zo,’ zei Morwood op belerende toon. ‘Was dat genoeg opwindning voor vandaag?’

Hoe zwaar de dag ook geweest was, Corrie wist dat dit een soort beloning geweest was. Ze had een enorm aantal uren achter haar bureau doorgebracht, had er alles aan gedaan om indruk te maken op

Morwood en had zelfs een aanzienlijke rol gespeeld in een recent onderzoek. In Morwoods ogen was dit ongetwijfeld zoveel als een uitje.

Maar ze wist dat hij niet van dankbetuigingen hield. ‘Het voelde wel wat raar,’ zei ze, ‘dit soort actie en dan met een kogelvrij vest aan.’

‘Je weet maar nooit. Nu stond die moeder te krijsen, maar voor hetzelfde geld had ze een .357 Magnum getrokken.’

‘Wat gaat er gebeuren met al die computerapparatuur?’

‘Daar gaan ze in het lab naar kijken om uit te zoeken wat hij precies uitgevreten heeft, en hoe. En dan gaan we terug om hem op te pakken. En daarmee is zijn leven dan voorbij.’

Corrie slikte moeizaam.

‘Te kras, volgens jou?’

‘Eerlijk gezegd leek het mij geen echte crimineel.’

‘Mij ook niet. Slim joch, evenwichtig middenklassegezin, prima cijfers op school, veelbelovende toekomst. Dat maakt het in zekere zin nog erger dan, zeg, iemand die in een achterstandswijk opgroeit en gaat dealen omdat hij niet beter weet. Onze knaap is achttien, hij is meerderjarig, en hij heeft ingebroken in een systeem met strikt geheime informatie over kernbommen.’

‘Ik snap het. Volkomen.’

Na een tijdje merkte Morwood op: ‘Medeleven is goed. Veel agenten raken dat in de loop der tijd kwijt. Maar het moet gelijke tred houden met een gevoel van rechtvaardigheid. Hij zal eerlijk berecht worden ten overstaan van twaalf doodgewone, nuchtere Amerikaanse burgers. Zo werkt het, en dat is een prachtig systeem.’

Corrie knikte. Morwood zat al twintig jaar bij de FBI, maar tot haar niet-aflatende verbazing was hij in al die tijd niet cynisch geworden. Misschien was hij daarom aangewezen als mentor voor nieuwe agenten tijdens hun proefperiode van twee jaar. Een groot aantal van haar jaargenoten, de meeste mannen en enkele vrouwen, waren zich al een stoere, cynische, ongenaakbare macho-persoonlijkheid aan het aanmeten.

Ze reden door het stadje Tijeras op de historische Route 66. Plotseling stak Morwood zijn hand uit naar de volumeknop van de politiescanner die op de achtergrond had staan murmelen en zette het geluid harder. *Huisvredebreuk, camping Cedro Peak, naar verluidt schoten gelost...*

Corrie concentreerde zich op wat ze hoorde.

Volgens de berichten een geval van huisvredebreuk... schoten gelost in een camper, onzeker of er gewonden zijn en of het een gijzeling betreft. Locatie camping Cedro Peak, New Mexico 252, afslag Sabino-canyon...

‘Wel verdraaid,’ zei Morwood al frunnikend aan zijn navigatiesysteem, ‘dat is hier vlakbij. Een klus voor ons, lijkt me.’ Hij trok zijn microfoon omlaag. ‘Special agents Morwood en Swanson, Khoury en Martinez gaan eropaf. Wij zitten in Tijeras op Route 66, we slaan af naar New Mexico 337 South. Aankomst over tien minuten.’

Terwijl Morwood met de centrale en de agenten in de tweede auto sprak, gaf hij een enorme dot gas. Met gierende banden nam hij de bocht van Route 66 naar de NM 337, op weg naar de voetheuvels van het Sandiagebergte. Met één hand aan het stuur reikte hij naar het dashboard, drukte op de sireneknop en zette de zwaailichten aan. De SUV achter hen volgde zijn voorbeeld.

De centrale gaf alle beschikbare info door, al was dat maar bar weinig. Medekampeerders hadden het noodnummer gebeld met de mededeling dat er iets aan de hand was in een pas aangekomen camper: een knallende ruzie, geschreeuw, gegil van een vrouw – en schoten. Een kampeerder zei dat hij ook een kind had horen huilen. Uiteraard waren alle aanwezigen er als een haas vandoor gegaan.

‘Zo te zien is er echt wat aan de hand, niet zomaar loos alarm,’ zei Morwood. ‘Wij zijn straks de eersten ter plekke. Kijk of je wapen geladen is.’

Corries hart begon te bonzen. Ze haalde haar Glock 19M uit de holster onder haar arm, liet het magazijn losspringen, controleerde het, duwde het weer in het wapen en borg dat weg. In overeenstemming met de voorschriften zat er al een patroon in de kamer, en gelukkig had ze haar kogelvrije vest nog aan.

‘Huisvredebreuk,’ zei Morwood met zijn mentorstem. ‘Zoals je waarschijnlijk tijdens je opleiding hebt geleerd, kunnen dat bijzonder gevaarlijke situaties zijn. De agressor kan buiten zinnen zijn, geagiteerd en niet zelden suïcidaal.’

‘Ja.’

De snelheidsmeter kroop tot boven de honderd kilometer per uur; op zich niet idioot snel, maar behoorlijk griezelig op een bergweg

langs steile afgronden met slechts hier en daar een vangrail. Bij iedere bocht krijsten de banden in een rubberen protest.

‘Dus hoe pakken we dit aan?’ vroeg Corrie. Dit was niet zomaar een pukkelige puber, dit was menens. De eerste keer dat ze met een echte schutter te maken kreeg.

‘Er komt een arrestatieteam aan en een onderhandelaar, en de FBI heeft Crisisrespons gealerteerd. Dus wat wij doen is dit: we nemen een defensieve positie in, we maken bekend dat we er zijn, we evalueren de situatie en we proberen de schutter te kalmeren. In wezen houden we hem aan de praat tot de professionals arriveren.’

‘En als hij iemand gijzelt?’

‘In dat geval is het zaak het gesprek gaande te houden, hem op zijn gemak te stellen. De bedoeling is dat hij de gijzelaar vrijlaat. Hoe minder we doen, hoe beter, tenzij er een crisis ontstaat. Het gevaarlijkste moment is als wij aankomen en de schutter ons ziet. Dus we lopen er ontspannen op af, geen gebrul, geen confronterend gedoe. Appeltje, eitje. Een goeie ervaring voor je.’ Hij zweeg even. ‘Maar als het misloopt... dan doe je wat ik zeg.’

‘Oké.’

‘Wat was je score ook alweer op de schietbaan?’

‘Eh... negenenveertig.’ Corrie werd vuurrood; dat was echt met de hakken over de sloot, en dan nog na weken oefenen op de baan, waar ze zo haar best had gedaan dat haar onderarmen dagenlang pijn hadden gedaan. Schieten was niet haar sterkste kant.

Morwood mompelde iets onverstaanbaars en trapte het gaspedaal nog verder in. De pick-up vloog over de smalle slingerweg omhoog door het met pijnbomen en jeneverbessen begroeide landschap. Vijf minuten later bereikten ze de afslag naar de camping in Cibola National Forest, en nog eens vijf minuten later kwamen ze aan op een grindweg. Morwood minderde vaart. Na nog een paar minuten bereikten ze het terrein: een vreedzaam ogend grasveld met picknicktafels, een algemene ruimte en een stel vuurplaatsen te midden van pijnbomen. Op de achtergrond rees het Sandia Crestgebergte op, massief en donker.

Achter op het terrein, aan een rondlopend pad, zag ze een caravan staan, vastgekoppeld aan een witte Ford pick-up. Er stonden ook een paar tenten, maar er was geen levende ziel te bekennen.

Morwood sloeg rechts af het rondlopende pad op en gebaarde uit het open raampje dat Khoury en Martinez in een tangbeweging de andere kant op moesten.

‘Zak onderuit op je stoel voor het geval hij ons onder vuur neemt,’ zei Morwood. ‘Ik rij er zo dicht mogelijk naartoe.’

Hij naderde de caravan tot op enkele meters. Er werd niet geschoten. Het was een vouwcaravan, zo een met bedden aan weerszijden van een centrale woonruimte, afgezet met witte vitrage en een klamboe. Je kon er dwars doorheen kijken, en Corrie zag in het middelste compartiment een man staan die een peuter in de houdgreep hield, een pistool tegen haar hoofdje gedrukt. Het kind schokte van het huilen.

‘O, shit,’ zei Morwood binnensmonds. Hij liet zich onderuitzakken en greep zijn wapen.

De man zei geen woord en bleef roerloos staan met zijn wapen tegen het kinderhoofd gedrukt.

Ook Corrie reikte naar haar pistool.

‘Aan de andere kant uitstappen, dan is de auto je dekking. Blijf achter de motorkap zitten.’

‘Oké.’

Ze kropen allebei naar buiten en hurkten achter de voorzijde van de pick-up. Morwood had het microfoonsnoer van de auto gegrepen en trok dat mee naar buiten. Rustig en op neutrale toon begon hij te praten via de luidspreker.

‘Special agents Hale Morwood en Corinne Swanson hier, FBI,’ begon hij. ‘Meneer, zou u dat kind willen vrijlaten? We willen even met u praten, verder niets. Er gaan geen gewonden vallen.’

Een hele tijd bleef het stil. De man stond in het tegenlicht, dus ze kon zijn gezichtsuitdrukking niet zien. Maar zijn borst ging op en neer en ze hoorde zijn raspende ademhaling. Plotseling zag ze bloed onder de deur door komen; het siepelde in dunne stroompjes de caravantreden af, naar het zand daaronder.

‘Zie je dat bloed?’ vroeg Morwood.

‘Ja.’ Haar hart bonsde in haar keel. Die gast had al iemand neergeschoten in de caravan.

‘Hallo? Zou u de gijzelaar willen vrijlaten? Laat dat kind weggaan.’

Zodra dat gebeurt, kunnen we praten. Dan kunt u vertellen wat u dwarszit en gaan we op zoek naar een oplossing.’

De man zwaaide het pistool weg van het kind, hun kant uit, en vuurde tweemaal. Beide kogels misten, zelfs op die korte afstand, de truck.

Ze hebben wel eerder op me geschoten, dacht Corrie. *Ik kan dit aan. Bovendien kan hij niet mikken.*

Onverstoorbaar hervatte Morwood: ‘Ik meen het, laat dat kind gaan. Moet ik iets doen om daarvoor te zorgen? Zeg het maar.’

‘Jij hoeft helemaal niks te doen!’ schreeuwde de man plotseling, zo razend en vol overborrelende hysterie dat hij amper verstaanbaar was. ‘Ik schiet haar dood, het kreng! Ze gaat eraan, en wel nú!’

Het kind begon te krijsen.

‘Hou die rotbek van je!’

Morwood sprak beheerst maar streng verder: ‘Nee, u gaat géén kind doodschieten. Is dat uw dochter?’

‘De dochter van die tééf, en ik schiet haar nú dood!’

Corrie zag hem het pistool heffen en nog tweemaal op hen schieten. Een van de kogels raakte de achterkant van de auto. Toen drukte hij het wapen weer tegen het hoofd van het kind.

‘Ik tel tot drie, en dan gaat ze eraan.’

Het kind slaakte een ijle kreet van angst; haar stemmetje klonk als een metalen zaag. ‘Nee!’ bracht ze uit. ‘Nee oom, niet doen!’

‘Eén!’

Morwood draaide zich om naar Corrie en zei snel, op gedempte toon: ‘Toestemming voor dodelijk vuur. Ik ga rechtsom, zodat ik hem van opzij kan pakken. Geef me dekking. Als je hemzelf kunt treffen, maar dan dus ook echt zonder enig risico voor het kind, dan schiet je.’

‘Oké.’

‘Twee!’

De Glock voelde als een brok zwaar, nat plastic in haar bevende hand. *Rustig aan, en concentreer je in vredesnaam*. Ze tuurde boven de motorkap uit en hurkte met gespreide benen, met haar armen op de motorkap leunend. Zo was ze kwetsbaar, maar die gast was een schutter van niks. In gedachten herhaalde ze: *die gast is een schutter van niks*.

Behoedzaam richtte ze op het hoofd van de man en legde haar vin-

ger zachtjes op de trekker. Maar hij had het meisje voor zich, en tien meter was te ver om goed te kunnen richten.

Morwood sprintte van achter de pick-up tevoorschijn en rende naar een pijnboom een tiental meters rechts van de caravan, waar hij zich op de grond liet vallen en de man op de korrel nam.

Corrie hield de man in het vizier. Op deze afstand kon ze hem met haar Glock 19m onmogelijk in het hoofd schieten; de kans dat ze het kind zou raken was veel te groot. Ze keek naar links en zag Khoury en Martinez achter hun SUV zitten, beiden met getrokken wapen. In de verte hoorde ze de naderende sirenes van het arrestatieteam.

Goddank – ze waren er bijna.

‘Drie!’

Morwood loste een schot, maar Corrie begreep meteen dat het een afleidingsmanoeuvre was, bedoeld om te voorkomen dat de man het meisje zou doodschieten. En het werkte. De man richtte zijn pistool op Morwood, weg van het meisje, en loste lukraak twee schoten. Op datzelfde moment worstelde het kind zich los uit zijn greep en rende naar de deur; vlak voor de drempel gleed ze uit.

Het meisje lag plat op de grond. De man stond nu in zijn eentje, perfect afgetekend tegen de klamboe. Een perfect doelwit.

Corrie haalde de trekker over.

Het pistool sprong op in haar hand en de kogel, die ze op zijn hoofd had willen afvuren, trof hem in de rechterschouder. Door de inslag werd hij opzij gesmeten; hij richtte zijn wapen om terug te schieten, maar hij wankelde even en miste haar. Corrie zag de lichtflits en de beweging van het wapen op het moment dat het kind overeind krabbelde en haar hand uitstak naar het dunne deurtje van de caravan. Met wild rondzweepende vlechten rolde ze de paar treden af; de prinses Leia-haarspeldjes vlogen in het rond.

‘Gore klootzak!’ Voordat ze besepte wat ze deed, holde Corrie op de caravan af. Gelijktijdig klonk er een salvo uit de wapens van Morwood en de andere agenten. De kogels troffen doel en de man tuimelde achterover als een macabere ledenpop, dwars door de klamboe en de vitrage heen.

Een seconde later had Corrie het meisje van de grond geplukt en stond met haar rug naar de schutter toe. Het kind lag roerloos in haar

armen, van top tot teen onder het bloed. En toen waren er plotseling de leden van het arrestatieteam. Corrie keek op en zag een ambulance krijsend tot stilstand komen in een wolk van zand en stof; de verpleegkundigen sprongen naar buiten. Ze rende op hen af en behoedzaam namen ze het meisje over uit haar armen en legden haar op een brancard.

Corrie verloor bijna haar evenwicht en een van de verpleegkundigen pakte haar bij de armen. ‘Gaat het wel?’

Als verlamd keek Corrie hem sprakeloos aan.

‘Ben je gewond?’ vroeg hij langzaam en duidelijk, want ze zat onder het bloed. ‘Kan ik iets doen?’

‘Nee, dat bloed is niet van mij,’ zei ze boos, terwijl ze zich lostrok. ‘Zorg voor dat kind.’

Plotseling stond Morwood naast haar, met zijn arm om haar heen. Ze leunde tegen hem aan. ‘Ik regel het verder,’ zei hij tegen de ambulancebroeder. Toen keek hij naar haar. ‘Corrie, we lopen samen naar de auto.’

Corrie probeerde zich in beweging te zetten. Het scheelde niet veel of ze was over haar eigen voeten gestruikeld, maar hij hield haar overeind. ‘Gewoon één stap tegelijk.’

Vanuit haar ooghoek zag ze de ambulancemedewerkers druk bezig met het kleine meisje.

Zo goed en zo kwaad als het ging volgde ze Morwoods geprevelde instructies op, en uiteindelijk liet hij haar, huilend en hyperventilerend, neerzakken op de autostoel.

‘Oké, rustig, toe maar Corrie. Hij is weg. Diep ademhalen. Goed zo, nog een keer.’

‘Ik heb het verkloot,’ snikte Corrie. ‘Ik heb hem gemist. Hij heeft dat kleine meisje doodgeschoten.’

‘Even diep ademhalen... goed zo... zo ja... Jij hebt niets fout gedaan. Je zag je kans, je hebt geschoten, je hebt hem geraakt. Hoe het meisje eraan toe is, weten we niet.’

‘Maar ik had op zijn hoofd gericht. En ik miste...’

‘Corrie, even ophouden met nadenken en gewoon ademhalen. Verder niets.’

‘Hij heeft haar doodgeschoten. Ze is...’

‘Luister wat ik zeg. Niet praten, niet denken, gewoon ademhalen.’

Ze probeerde te gehoorzamen, probeerde adem te halen, probeerde niet meer te denken, maar het enige wat ze zag was de man die zich afwendde, zich omdraaide, de loop van het pistool op haar richtte om te schieten, het voortijdig geloste schot, een voltreffer pal op het kind... en even later het lijfje op de grond, de bloederige prinses Leia-haarspeldjes in het zand.

Twee weken later

Bij de bergpas van Oso Peak aangekomen hield sheriff Homer Watts even halt om zijn veldfles van de zadelknop te pakken en een slok water te drinken. Het uitzicht vanaf de bergpunt was spectaculair: het terrein liep door voetheuvels met pijnbossen af naar de woestijn, heel in de verte en honderden meters lager. Het was september, de ergste hitte was voorbij en in de frisse berglucht hing een heerlijke dennennaaldengeur. Het was Watts eerste vrije dag in tijden, en wat een schitterende dag was het: een waar godsgeschenk.

Hij gaf zijn paard Chaco een liefkozend kloppje op de hals, hing de fles weer aan het zadel en drukte even zijn hielen in de flanken van het paard. Soepel zette Chaco zich in beweging, het pad op naar het begin van Nick's Creek. Watts had alles bij zich wat nodig was voor een dagje rustig vissen: zijn bamboehengel in een aluminium huls, een doos vliegen en maden, een rieten mand voor de vangst, een mes, kompas, een lunchpakket, een heupfles whisky en de twee oude Colt Peacemakers die nog van zijn grootvader waren geweest, weggeborgen in holsters die al bijna even oud waren.

Ontspannen wiegend in het zadel reed hij in stap het pad op; schaduw- en zonplekken wisselden elkaar af op het ritme van de elkaar opvolgende bosschages en bloemenweiden. Boven aan Oso Peak maakten de bomen plaats voor een brede bergweide. Aan de overkant stonden drie muildeerherten te grazen, een bok en twee hinds. Ze schrokken toen ze hem in het oog kregen en gingen er met grote sprongen vandoor. Hij bleef ze even staan nakijken.

Hij stak de weide over en zag, heel in de verte links op een vlakte aan het begin van de bergen, een wolkje rook opstijgen. Hij hield zijn paard in, pakte zijn kijker en tuurde ernaar. In dit seizoen was de natuur volledig uitgedroogd; brand zou rampzalig zijn. Maar door

de kijker zag hij dat het helemaal geen rook was: het waren flarden van zand- en stofwolken die opwervelden doordat er op de grond iets gebeurde. Hij kende het daar goed, het was een verlaten mijnwerkerskamp met de naam High Lonesome, een van de meest afgelegen en best bewaarde spookstadjes in het Zuidwesten.

Stofwolken. Wat kon dat betekenen? Daar voerde iemand iets in zijn schild, en gezien de omvang van de wolk ging hij er flink tegenaan.

Watts bleef even staan peinzen. Rechts leidde het spoor naar Nick's Creek en een vreedzame dag vissen in een gorgelend beekje met diepe poelen waar het wemelde van de forellen. Links liep een pad dat hem naar High Lonesome zou voeren, waar hij grote kans maakte op een dag vol ergernis en problemen.

Wel potverdorie. Met zachte hand leidde Watts zijn paard naar links.

Het land liep steil af en het pad zigzagde naar de flanken van Gold Ridge. Lager op de helling ruimden de pijnbomen het veld voor jeneverbesstruiken. Na een laatste bocht kreeg hij het spookstadje in het zicht: een paar oude, uit adobe en steen opgetrokken gebouwtjes op de lip van een hoogvlakte. Hij bleef weer even staan om het tafereel door zijn kijker te bestuderen. Als hij het niet dacht: een relikjager. Hij zag iemand zand opscheppen uit de kruipruimte van een van de vervallen huizen. Iets verderop stond een pick-up geparkeerd.

Watts' bloed begon te kolken. Hij kende High Lonesome al jaren, al sinds de eerste keer dat hij daar als kind met zijn vader was gaan kamperen. De meeste verlaten mijnwerkersnederzettingen waren allengs leeggeroofd en vernield, maar High Lonesome was zo'n afgelegen en onbekend oord dat het vrijwel geheel aan dat lot ontkomen was. Natuurlijk was er wel wat gevandaliseerd, voornamelijk door dronken jongeren uit Socorro die een weekendje kwamen feesten in de bergen, maar niet op grote schaal. High Lonesome werd niet eens vermeld in de reisgidsen met spookstadjes in New Mexico, gewoon omdat het zo moeilijk bereikbaar was.

Maar nu stond de een of andere hufter de boel te slopen.

Hij stuurde Chaco het pad af en reed tussen de pijnbomen door. Hij wilde niet dat de schatjager hem zou zien en ervandoor gaan, nee, hij ging die gast oppakken. Dit was allemaal land van Staatsbosbeheer en viel dus niet onder zijn jurisdictie, maar hij was gekozen tot sheriff van

Socorro County en had dus het recht die klojo te arresteren en aan de plaatselijke boswachter uit te leveren.

Na een tijdje nam de glooiing af en reed hij over vlak terrein. In stap reed hij rustig het open veld achter het stadje op. De plek van de diefstal lag aan de andere kant van het gehucht, momenteel verborgen achter de huizen. Watts reed die kant uit en zorgde dat de onverlaat hem niet kon zien. Er woei een stevige bries tussen de bouwvallige huizen door, en bossen droog onkruid rolden over straat, als hét cliché in westerns.

Dichterbij gekomen zag hij dat de pick-up de oude Ford van Pick Rivers was.

Pick Rivers. Daar keek hij van op. Rivers was ooit een arrogant klootzakje geweest met een voorliefde voor speed; een hobby die hij bekostigde door souvenirs uit het mijnwerkersstadje te verkopen. Maar zo'n twee jaar geleden had hij zijn leven gebeterd nadat een kort verblijf achter de tralies hem de stuipen op het lijf had gejaagd. Sinds die tijd had hij zich keurig gedragen.

Aan het eind van de bebouwde kom bracht Watts zijn paard tot stilstand achter een gebouw. Hij steeg af, haalde de teugels over Chaco's hoofd en bond hem vast aan een houten paal. Hij gaf hem een klopje op de hals en sprak hem even liefkozend toe. Na een korte aarzeling tilde hij de dubbele holster van de zadelknop, haalde er de revolvers uit en controleerde ze, borg ze weer weg en gespte de holsters rond zijn middel. Gewoon voor de zekerheid. Rivers was zo iemand die vóór wapenbezit was en Watts wist dat hij bij voorkeur rondbanjerde met een Smith & Wesson .357 L-frame aan zijn broekband.

Toen hij de hoek om kwam, zag hij waar Rivers aan het graven was. Een huis dat wat van de andere gebouwtjes af stond, een adobe-constructie met een verdieping erop, al was die grotendeels ingezakt. Rivers stond in de kelder scheppen vol zand door het luik te mikken. Hij was hard aan het werk; Watts vroeg zich af wat hij gevonden had.

Behoedzaam en met zijn hand op de kolf van de revolver op zijn linkerheup liep hij op hem af. Rivers had kennelijk iets gevonden, want hij stond nu in gebukte houding voorzichtig verder te graven. Plotseling zag Watts hem op zijn knieën vallen om het laatste zand met zijn handen weg te vegen. Hij was zo verdiept in zijn werk en er

hing zoveel stof in de lucht dat hij geen idee had dat Watts hem van achteren naderde.

De sheriff ging zo in de kelderdeuropening staan dat hij Rivers goed kon zien. Toen riep hij: 'Rivers!'

De gestalte verstarde zonder om te kijken.

'Sheriff Watts hier. Kom naar buiten, handen waar ik ze zien kan. Nú.'

De man bleef roerloos zitten.

'Ben je soms doof? Laat die handen zien.'

Rivers gehoorzaamde en stak zonder zich om te draaien beide armen uit. 'Ik hoor je echt wel, sheriff'

'Mooi zo. Dan kom je nu hierheen.'

'Ik kom eraan.' De gestalte begon overeind te komen; maar plotseling verdwenen de handen en wervelde hij om zijn as. Met twee handen hield hij een Magnum .357 vast, en hij richtte zonder aarzelen.

Watts trok zijn colt op hetzelfde moment dat Rivers' wapen met een klap als een kanonschot afging.